

Praha 8. února 2022
Čj. 5987/2022-UVCR

Výroční zpráva o činnosti Úřadu vlády České republiky v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2021

Výroční zpráva je zpracována na základě povinnosti vyplývající z ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

§ 18, odst. 1, písm. a)

Počet podaných žádostí o informace/počet rozhodnutí o odmítnutí: 351/154

§ 18, odst. 1, písm. b)

Počet podaných odvolání (rozklad) proti rozhodnutí: 28

§ 18, odst. 1, písm. c)

Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti: 2

Jedná se o následující rozsudky:

- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. května 2021, sp. zn. 14 A 56/2020, který je v anonymizované podobě připojen v příloze č. 1 této zprávy.
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. června 2021, sp. zn. 5 A 59/2020, který je v anonymizované podobě připojen v příloze č. 2 této zprávy.

§ 18, odst. 1, písm. d)

Výčet poskytnutých výhradních licencí: 0

§ 18, odst. 1, písm. e)

Počet stížností podaných podle § 16a: 4

Jedná se o následující stížnosti:

- Stížnost žadatele proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti, jejímž předmětem bylo tvrzené neposkytnutí části informace. Rozhodnutím náměstkyně pro řízení Sekce Kabinetu předsedy vlády pověřené řízením Úřadu vlády ČR byl potvrzen postup Úřadu vlády ČR, Odboru právního a kontrolního, jakožto povinného subjektu.
- Stížnost žadatele proti poskytnutí pouze částečné informace podaná podle § 16a odst. 1 písm c) zákona o informacích, aniž by podle názoru žadatele Úřad vlády ČR vydal o zbývající části žádosti rozhodnutí o odmítnutí. Po věcném posouzení stížnosti Úřad vlády ČR dospěl k závěru, že je třeba uplatnit ustanovení § 16a odst. 5 zákona o informacích a žadateli v rámci tzv. autoremedury vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 a § 2 odst. 4 zákona o informacích.
- Stížnost žadatele na postup při vyřizování žádosti způsobem uvedeným v § 6 zákona o informacích, jejímž předmětem bylo žadatelem tvrzené neposkytnutí požadovaných informací,

neboť informace nebyla veřejně přístupná. Po věcném posouzení stížnosti dospěl povinný subjekt k závěru, že lze jeho odpověď poskytnutou žadateli považovat za nedostatečnou a je vhodné ji doplnit a uplatnit postup podle ustanovení § 16a odst. 5 zákona o informacích. V rámci tzv. autoremedury byly žadateli požadované informace poskytnuty jiným způsobem, než odkazem na zveřejněnou informaci.

- Stížnost žadatele na postup při vyřizování žádosti, jejímž předmětem bylo žadatelem tvrzené nedostatečné poskytnutí informace způsobem uvedeným v § 6 zákona o informacích. Po věcném posouzení stížnosti dospěl povinný subjekt k závěru, že v zájmu ochrany právní jistoty žadatele, jež reakci ve formě odkazu na zveřejněnou informaci hodnotí jako nedostatečnou, je vhodné odpověď upřesnit a uplatnit postup podle ustanovení § 16a odst. 5 informačního zákona. V rámci tzv. autoremedury byla žadateli informace poskytnuta jiným způsobem, než odkazem na zveřejněnou informaci.

§ 18, odst. 1, písm. f)

Další informace vztahující se k uplatňování tohoto zákona: vizte tabulka níže.

Mgr. Jan Večeřa v. r.
ředitel Odboru právního a kontrolního

Počty přijatých a vyřízených žádostí o informace

v jednotlivých měsících roku 2021 s ohledem na tematické okruhy

2021	I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.	VIII.	IX.	X.	XI.	XII.	Σ
bezpečnost		1	2	4				1	1	1			10
bydlení													
cizina					2								2
doprava	1							1					2
Evropská unie	1	1					1				2	1	6
finance					1	1			1	1	2		6
justice		1			1		2			1			5
legislativa	1	14	5		1	2	1	1	1	3	1		30
lidská práva		1	1								2	2	6
masmédiá													
národ. problematika													
neziskové organizace													
obec													
ostatní	2	2	3	8		5	8	2	3	5	9	4	51
podnikání	1									1			2
premiér	1	9	5	3		1	3	3		1	2		28
privatizace													
průmysl													
restituce													
soc. problematika			2										2
správní řízení													
státní služba										1			1
strany													
školství	4			2	1							1	8
vláda	11	12	9	6	2	1	2	2	1	2	6	2	56
Úřad vlády ČR	8	7	7	3	4	5	10				3	2	49
zdravotnictví	8	12	9	8	11		1	9	1	1	18	8	86
zemědělství													
živ. prostředí												1	1
CELKEM	38	60	43	34	23	15	28	19	8	17	45	21	351

Přílohy:

Příloha č. 1 - Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. května 2021, sp. zn. 14 A 56/2020

Příloha č. 2 - Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. června 2021, sp. zn. 5 A 59/2020

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí náměstkyně žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce podaný proti rozhodnutí Úřadu vlády České republiky, odboru právního a kontrolního (dále jen „správní orgán“), ze dne 5. 3. 2020, č. j. 17081/2020-UVCR-5 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle § 7 a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), částečně odmítnuta žalobcova žádost ze dne 21. 2. 2020 o poskytnutí informací spočívajících v 5 usneseních vlády z let 2008 a 2009 se všemi připojenými materiály, a to v části týkající se usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008 vydaného pod č. 366/V s připojenými materiály, usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008 vydaného pod č. 990/D s připojenými materiály a usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008 vydaného pod č. 1438/D a návrhem dalších opatření č. j. D 421/2008.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce podal dne 21. 2. 2020 správnímu orgánu žádost o poskytnutí informací dle InfZ. Žalobce požadoval pět usnesení vlády včetně připojených materiálů. Správní orgán poskytl dopisem ze dne 4. 3. 2020, č. j. 7081/2020-UVCR-4, informace požadované v bodech 4 a 5 žádosti. Jednalo se o usnesení vlády ze dne 9. 2. 2009 č. 171 k zajištění bezpečnostní situace ČR v souvislosti s propouštěním zahraničních pracovníků v důsledku hospodářské krize (včetně materiálu č. j. 147/09) a usnesení vlády ze dne 16. 9. 2009 č. 1205 k pozastavení nabírání žádostí o dlouhodobá víza na vybraných zastupitelských úřadech ČR – vyhodnocení situace a další postup (včetně materiálu č. j. 1324/09).
4. Následně správní orgán dne 5. 3. 2020 vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl o bodech 1 až 3 žádosti tak, že žádost v tomto rozsahu odmítnul. Důvod odmítnutí spočíval v tom, že předmětné dokumenty byly vládou projednávány v režimu stupně utajení „Vyhrazené“ nebo „Důvěrné“. Žádost žalobce dle správního orgánu směřovala k poskytnutí informací, které byly dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“), označeny za utajovanou informaci, na kterou se vztahuje výjimka dle § 7 InfZ.
5. Správní orgán dodal, že není odpovědný za označení informace jako utajované; za to odpovídá původce informace, v tomto případě Ministerstvo vnitra. Správní orgán měl za to, že nebyl oprávněn přezkoumávat, zda byla informace klasifikována jako utajovaná v souladu s nařízením vlády č. 522/2005 Sb., jímž se stanoví seznam utajovaných informací (dále jen „nařízení vlády“).
6. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 9. 3. 2020 rozklad, v němž uvedl, že jeho žádost směřovala jak k poskytnutí samotných usnesení vlády, tak připojených materiálů. Správní orgán uvedl důvod, proč neposkytl připojené materiály, avšak neodůvodnil, co jej vedlo k neposkytnutí usnesení vlády. Původcem textu usnesení vlády není Ministerstvo vnitra.
7. Žalobce rozklad doplnil dne 19. 3. 2020 o námitku nezákonnosti neposkytnutí požadovaných materiálů, neboť byl přesvědčen, že podkladové materiály se vztahovaly k působnosti vlády, která proto byla dle § 2 odst. 1 InfZ povinna je poskytnout bez ohledu na jejich původce.
8. Náměstkyně žalovaného vydala napadené rozhodnutí, kterým rozklad zamítla, přičemž konstatovala, že u části požadovaných informací byla dána výjimka z povinnosti jejich poskytnutí dle § 7 InfZ. Náměstkyně dodala, že není povinna hodnotit splnění podmínky pro označení informace za utajovanou, nebo posuzovat, zda důvody pro takové označení trvají v době, kdy je informace požadována. Dle náměstkyně je nerozhodné, že informace byla požadována od jiného povinného subjektu než od původce utajované informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje xxxxx

9. Náměstkyně žalovaného v závěru napadeného rozhodnutí uvedla, že výjimka dle § 7 InfZ se vztahuje také na usnesení vlády vydaná na základě utajovaných informací, protože by z názvu materiálu bylo možné odvodit jeho věcný obsah.

II. Argumentace účastníků

10. Žalobce v žalobě vznesl tři žalobní body:

1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaný neodůvodnil splnění materiálních podmínek pro označení informace za utajovanou dle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací. Žalovaný neřešil, zda byly žalobcem požadované informace uvedeny v seznamu utajovaných informací. Odkaz na formální označení informace jako utajované je nepostačující.

2) Právo na informace je základním lidským právem dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a dle čl. 10 Evropské úmluvy. Může být omezeno pouze opatřením nezbytným v demokratické společnosti. Napadené rozhodnutí tuto podmínku nespĺňuje.

3) O rozkladu rozhodla náměstkyně žalovaného, která nebyla oprávněnou osobou dle § 152 odst. 2 správního řádu.

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že náměstkyně byla usnesením vlády č. 446 ze dne 27. 6. 2018 pověřena řízením žalovaného do doby jmenování vedoucího Úřadu vlády České republiky. Vedoucí dosud jmenován nebyl, a proto pověření v době vydání napadeného rozhodnutí stále platilo.

III. Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).

13. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).

14. **Ad 1)** Podle § 7 InfZ platí, že je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.

15. Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací se pro účely tohoto zákona rozumí utajovanou informací informace v jakémkoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).

16. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v chybějícím odůvodnění utajenosti požadované informace.

17. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).

Shodu s prvopisem potvrzuje xxxxx

18. Městský soud se nejprve zabýval rozsahem povinnosti odůvodnit rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace dle § 7 InfZ, a poté zjišťoval, zda žalovaný této povinnosti dostál.
19. Žalovaný je povinným subjektem dle § 2 odst. 1 InfZ, který odmítnutím žádosti o informace dle § 7 InfZ zasáhl do veřejného subjektivního práva žalobce na informace dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Aby byl takový zásah v souladu s ústavním pořádkem, musí splňovat parametry čl. 17 odst. 4 Listiny; v tomto případě půjde o splnění podmínky nezbytnosti v demokratické společnosti pro zajištění bezpečnosti státu. Žalobce musí být o těchto důvodech vyrozuměn. Jedině tak se žalobce může přesvědčit o tom, že žalovaný nepostupoval svévolně. Ostatně samotné ustanovení § 7 InfZ vylučuje poskytnutí jen takové informace, která je „v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci“. Zákaz poskytnutí utajované informace tedy předpokládá, že žalovaný posoudí, zda vůbec o utajovanou informaci jde. Žalovaný byl proto povinen uvést důvody, na jejichž základě měl za to, že požadovaná informace je utajovanou informací ve smyslu § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací.
20. Městský soud přezkoumával zákonnost rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace pro její utajení již ve svém dřívějším rozsudku ze dne 16. 10. 2009, č. j. 5 Ca 184/2008-38, přičemž postupoval podle stejné úvahy jako nyní: „Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. [...] Účelem zákona č. 412/2005 Sb., je právně zajistit, aby byly utajeny všechny skutečnosti, jejichž vyřazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Prostor daný zákonem ke správnému uvážení při podřazení konkrétní skutečnosti pod konkrétní položku seznamu utajovaných skutečností však nesmí být zneužit k utajení takové skutečnosti, která nesplňuje podmínky § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. [...] Soud je proto toho názoru, že rozhodnutí o odepření informace z důvodu § 7 zákona 106/1999 Sb., má kromě odkazu na příslušná ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., a nařízení vlády č. 522/2005 Sb., na základě kterých je informace utajována, obsahovat i uvedení důvodů, pro které informace vyžaduje utajení.“
21. Na výše uvedeném závěru nic nemění ani tvrzení náměstkyně žalovaného, že původcem utajované informace bylo Ministerstvo vnitra. Ministerstvo není v posuzované věci povinným subjektem, tím je žalovaný. Žalobci neschválí právní nástroj, kterým by se dobral úvahy ministerstva, jež vedla k označení informace jako utajované. Žalovaný nemůže bez dalšího spoléhat na to, že ministerstvo označilo informaci za utajovanou právem; je povinen provést vlastní rozbor, přičemž bude postupovat tak, aby nepopřel účel ochrany utajovaných informací.
22. Náměstkyně žalovaného této povinnosti nedostála, neboť v napadeném rozhodnutí pouze konstatovala, že požadovaná informace byla označena Ministerstvem vnitra za utajovanou, což dle jejího názoru samo o sobě znemožnilo její poskytnutí. Náměstkyně dodala, že jí nepřísluší posuzovat splnění podmínek pro označení informace za utajovanou, a že není oprávněna hodnotit, zda důvody utajení v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí trvaly. Takové odůvodnění je nedostačující, protože neobsahuje žádné konkrétní důvody svědčící o utajení požadované informace.
23. Z téhož důvodu nelze souhlasit s náměstkyní žalovaného, že utajovanou informací jsou nejen materiály, ale též usnesení vlády, která byla přijata na základě těchto materiálů, protože z názvu materiálu by bylo možné dovodit jeho obsah. Není-li vysvětleno, proč je ten který materiál utajovanou informací, pak není zřejmé, proč je utajovanou informací také usnesení vlády vydané na jeho základě.
24. Soud upozorňuje, že označení informace za utajovanou dle zákona o ochraně utajovaných informací je pouze jedním z pojmových znaků utajované informace, nikoli znakem výhradním. Proto nepostačuje odkázat na označení informace jako utajované a dalšími znaky se již nezabývat.
25. Pro úplnost soud uvádí, že naplnění znaků dle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací nezkoumal ani správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje xxxxx

26. Městský soud dal žalobci za pravdu. Napadené rozhodnutí neobsahovalo zdůvodnění, proč byly požadované informace utajovanými informacemi dle § 2 písm. a) zákona o utajovaných informacích. Žalovaný bude u materiálů požadovaných v bodech 1 až 3 žádosti o informace zkoumat splnění těchto znaků: zaznamenání informace na jakémkoli nosiči; její označení za utajovanou informaci zákonem o ochraně utajovaných informací; její uvedení v seznamu utajovaných informací obsaženém v nařízení vlády; existence myslitelného rizika, že by její vyobrazení či zneužití mohlo způsobit újmu zájmu České republiky, nebo by pro tento zájem mohlo být nevýhodné. Pokud žalovaný shledá, že některé materiály obsahují utajované informace, bude se následně zabývat tím, zda lze usnesení vlády přijatá na jejich základě označit taktéž za utajovanou informaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73). Přitom bude žalovaný zkoumat, zda je požadovaný materiál (resp. usnesení vlády) utajovanou informací jako celek, nebo lze některou jeho část zveřejnit, aniž by byl ohrožen účel utajení.
27. **Ad 2)** Žalobce tvrdil, že odmítnutí požadované informace nespĺnilo podmínku nezbytnosti v demokratické společnosti.
28. Městský soud nemohl tento žalobní bod věcně vypořádat, protože napadené rozhodnutí neobsahovalo určité důvody pro označení požadované informace za utajovanou dle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací.
29. **Ad 3)** Podle § 152 odst. 2 správního řádu o rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu.
30. Žalobce byl přesvědčen, že o rozkladu rozhodla náměstkyně žalovaného, která nebyla oprávněnou osobou dle § 152 odst. 2 správního řádu.
31. Žalovaný je dle § 2 bodu 10 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, jedním z ústředních orgánů státní správy. Z tohoto důvodu o rozkladu dle § 152 odst. 2 správního řádu rozhoduje vedoucí Úřadu vlády ČR. Touto osobou je dle výroku II. usnesení vlády č. 446/2018 ze dne 27. 6. 2018 náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády, která byla pověřena řízením Úřadu vlády s účinností od 28. 6. 2018 do doby jmenování vedoucího Úřadu vlády ČR.
32. Z databáze usnesení vlády (přístupné v informačním systému ASPI) nevyplývá, že by v okamžiku vyhotovení napadeného rozhodnutí dne 27. 3. 2020 došlo k uplatnění rozvazovací podmínky v podobě jmenování nového vedoucího Úřadu vlády ČR. Náměstkyně byla oprávněna vystupovat jako vedoucí dle § 152 odst. 2 správního řádu.
33. Městský soud proto žalobní námitku zamítl.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
35. Žalobce měl ve věci plný úspěch. Městský soud mu proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení ve výši 6 800 Kč za dva úkony právní služby v podobě převzetí zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a sepsání žaloby dle písm. d) advokátního tarifu, včetně režijního paušálu dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobce na výzvu soudu nedoložila, že je ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního plátcem daně z přidané hodnoty, soud proto do nákladů řízení nezahrnul částku odpovídající sazbě daně. Konečná výše náhrady nákladů je 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2021

JUDr. Karla C h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

Žalobce

xxxxxx

bytem xxxxx

adresa pro doručování

xxxxxx

proti

žalovanému

Úřad vlády České republiky

sídlem nábřeží Edvarda Beneše 4, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády, pověřené řízením Úřadu vlády České republiky, ze dne 23. 3. 2020, č. j. 3155/2020-UVCR-12

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje xxxxx

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí náměstkyně pro řízení Sekce kabinetu předsedy vlády, pověřené řízením Úřadu vlády České republiky (dále jen „*náměstkyně Úřadu vlády*“ nebo „*náměstkyně žalovaného*“) ze dne 23. 3. 2020, č. j. 3155/2020-UVCR-12, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu vlády České republiky (dále také „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 14. 2. 2020, č. j. 3155/2020-UVCR-5, o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 28. 1. 2020 a 13. 2. 2020 o poskytnutí informací, a to podle § 15 odst. 1 a § 2 odst. 4 a § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*zákon o svobodném přístupu k informacím*“). Žalobce současně navrhl, aby soud zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 2. 2020, č. j. 3155/2020-UVCR-5 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) o odmítnutí poskytnutí informace.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V prvním žalobním bodě žalobce vyslovuje přesvědčení, že oznámení členů Legislativní rady vlády (dále také „LRV“), podle čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu Legislativní rady vlády (dále také „Jednací řád LRV“), musí být z povahy věci a z důvodu transparentnosti evidována. Dovozuje, že evidenční povinnost vyplývá rovněž z § 3 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož mají organizační složky státu povinnost uchovávat dokumenty a umožnit výběr archiválií. Skutečnost, že žalovaný je organizační složkou státu je podle žalobce zřejmá z § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o majetku ČR“). Žalobce odkazuje na odbornou literaturu, z níž vyplývá, že žalovaný zabezpečuje činnost Legislativní rady vlády. Žalobce dále vyjádřil svůj nesouhlas s tvrzením žalovaného na str. 8 napadeného rozhodnutí ohledně obecnosti úpravy oznamovací povinnosti člena LRV a možnosti učinit některá oznámení „mimo záznam“. Zdůraznil, že nepožadoval jakési blíže nepopsané „případné oznámení“, ale požadoval veškerá oznámení členů LRV učiněná v období cca 4 let. Zároveň poznamenal, že i kdyby požadovaná oznámení neexistovala, nemohl by se žalovaný odvolávat na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť měl povinnost tato oznámení evidovat a požadovanými informacemi disponovat.
3. Druhý žalobní bod se týká problematiky zvukových záznamů z jednání Legislativní rady vlády. Žalobce se nejprve vyjádřil k tvrzení náměstkyně žalovaného na str. 9 napadeného rozhodnutí ohledně absence vlastní působnosti LRV a konstatování, že LRV není povinným subjektem. Žalobce zdůraznil, že obě své žádosti adresoval žalovanému (nikoli LRV), který je subjektem povinným poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Současně je žalobce přesvědčen, že žalovaný disponuje informacemi týkajícími se činnosti LRV, neboť zabezpečuje její činnost. K tomu žalobce odkázal na odbornou literaturu, výroční zprávy žalovaného, Skartační a spisový řád žalovaného. Žalobce dále namítl, že žalovaný má v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu povinnost poskytnout všechny informace, které má k dispozici, což platí rovněž pro jeho doprovodné, servisní či provozní činnosti a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 55/2014 a sp. zn. 6 As 38/2015. Žalobce je toho názoru, že LRV má působnost, když o působnosti LRV se hovoří např. v čl. 1 odst. 2 písm. a) statutu LRV, podle kterého LRV vykonává svoji působnost prostřednictvím svých zasedání. Působnost podle zákona o svobodném přístupu k informacím je přitom podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 55/2014 „nutno vykládat jako jejich činnost, nikoli zúženě jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí“. Podle žalobce nezáleží na tom, zda má

LRV „jen“ poradní funkci, neboť pouhá poradní funkce nějakého orgánu nepředstavuje důvod pro neposkytnutí informací, a to zvláště za situace, kdy LRV může mít vliv na tvorbu právních předpisů. S vlivem na tvorbu právních předpisů podle žalobce výslovně počítá jednak Jednací řád LRV v čl. 1 odst. 7, podle něhož LRV může navrhovat změny v chystaných právních předpisech a rovněž čl. 1 odst. 1 Legislativních pravidel vlády, podle kterého se „na legislativním procesu se podílí Legislativní rada vlády jako poradní orgán vlády“. Žalobce je přesvědčen, že proces vzniku návrhů LRV, tj. to, co se děje na jednáních LRV včetně toho, jak stanoviska LRV vznikla a čím byla motivována, musí být transparentní a podléhat kontrole ze strany veřejnosti, čehož lze docílit pouze přístupem ke zvukovým záznamům, ve kterém je zachycen průběh a obsah jednání LRV. Dále k tomu žalobce uvedl následující:

- a) namítl, že nepovažuje za relevantní argumentaci náměstkyně žalovaného týkající se účelu pořizování zvukového záznamu jako pracovní pomůcky, která slouží vládě, když LRV je pouze poradní orgán, který nemá vlastní exekutivní pravomoci, neboť toto není ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím relevantní;
- b) nesouhlasil ani s argumentací náměstkyně žalovaného týkající se poskytování zvukových záznamů jinými orgány, které žalobce uvedl již v rozkladu, konkrétně nesouhlasil s tím, že se jedná o orgány jiného typu se zcela jinými úkoly;
- c) pokud jde o údajný vliv poskytnutí zvukových záznamů na jednání LRV, považuje obavy náměstkyně žalovaného uvedené na str. 10 napadeného rozhodnutí za ničím nepodložené spekulace. Žalobce dále uvedl, že pokud by snad „hrozba“ uveřejňování měla mít vliv na jednání osob vystupujících na LRV, nutně by šlo o vliv pozitivní, neboť by pro účastníky jednání LRV představovala impuls k tomu, aby svou činnost vykonávali co nejsvědomitěji. Na podporu své argumentace dále žalobce uvedl, že je-li předmětem jednání LRV odborná argumentace, což ostatně výslovně zmiňuje i věta první čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV, nemohou názory žalovaného obstát a je absurdní, aby zrovna odbornou argumentaci bylo nutné přednášet v utajení před veřejností. Současně je žalobce toho názoru, že pouhé spekulativní obavy z dezinterpretace výroků jednotlivých účastníků řízení nemohou být důvodem k odepření informací a dále, že je-li k dispozici zvukový záznam je k dispozici i celý kontext. Odkázal přitom na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 9 Af 25/2010 a rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 A 9/2013;
- d) co se týká tvrzení náměstkyně žalovaného, že člen LRV nevystupuje jako funkcionář veřejné správy ve smyslu § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale jako externí odborník, žalobce namítl, že mu není zřejmá souvislost citovaného ustanovení s obavou žalovaného ohledně možného vlivu poskytnutí zvukových záznamů na činnost LRV. Žalobce dodal, že členy LRV lze považovat za funkcionáře veřejné správy, resp. veřejně činné osoby, neboť jsou v souladu s čl. 6 odst. 3 statutu LRV placeni za to, aby vytvářeli činnost orgánu podílejícího se na legislativním procesu. Žalobce k tomu odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 3930/14, který ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím uvedl, že „je-li tedy k dispozici více výkladů, je třeba volit takový, který je příznivější pro realizaci práva na informace.“;
- e) nesouhlasil ani s názorem náměstkyně žalovaného ohledně neveřejnosti zasedání LRV. Žalobce je toho názoru, že v čl. 1 odst. 4 jednacího řádu LRV pouze uveden seznam osob, které jsou na zasedání LRV zvány, aby se zasedání aktivně účastnily a byly jim zaslány podklady. Není však překážkou přítomnosti jiných osob. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na jednací řád vlády, ve kterém je explicitně v čl. VI odst. 17 uvedeno, že jednání vlády jsou neveřejná, což však v jednacím řádu LRV není. Současně žalobce uvedl, že samotná skutečnost, že je nějaké jednání neveřejné nebrání uveřejnění zvukového záznamu;

- f) k argumentaci náměstkyně žalovaného, že ne všechny návrhy právních předpisů jsou projednávány LRV žalobce namítl, že tuto argumentaci považuje za irelevantní, neboť žalobce požadoval zvukové záznamy z konkrétních jednání LRV, které byly v souladu s jednacím řádem LRV pořizovány, tj. prokazatelně existující informaci. Stejně tak žalobce nepovažuje za přílehu argumentaci, že nelze dovozovat veřejný zájem na kontrole činnosti jednotlivých členů LRV, když žalobce požadoval formálně relevantní výstup činnosti LRV jako celku a nikoli jen ve vztahu k některým účastníkům;
- g) vyslovil přesvědčení, že povaha projevů na jednání LRV nemůže být osobní, neboť se jedná výlučně o věcnou diskusi, jak vyžaduje jednacím řád LRV v čl. 1 odst. 5. Odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 64/2004, podle něhož nejsou hovory fyzické osoby při výkonu povolání, obchodní činnosti nebo veřejné činnosti, projevy osobní povahy. Následně žalobce připomněl, že z judikatury soudů ČR, ale i Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že u veřejně činných osob je ochrana osobních projevů významně potlačena;
- h) závěrem poznamenal, že v pořadu Otázky Václava Moravce poslanec Nacher uvedl, že dostal možnost poslechnout si zvukové záznamy z jednání LRV. Žalobce z toho vyvozuje absurditu argumentace žalovaného a dodal, že právo poslance ve vztahu ke zvukovému záznamu LRV není širší než žalobcovo.

4. Ze shora uvedených důvodů žalobce požadoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému, aby do 15 dnů od právní moci rozsudku poskytl žalobci následující informace:

- **veškerá oznámení učiněná v době od 1. 1. 2016 do 13. 2. 2020 podle druhé věty ustanovení čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu Legislativní rady vlády České republiky;**
- **veškerá odůvodnění veškerých oznámení učiněných v době od 1. 1. 2016 do 13. 2. 2020 podle věty druhé ustanovení čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu Legislativní rady vlády České republiky;**
- **zvukový záznam z jednání Legislativní rady vlády České republiky konaného dne 31. 10. 2019;**
- **zvukový záznam z jednání Legislativní rady vlády České republiky konaného dne 12. 12. 2019; a veškeré zvukové záznamy z těchto jednání Legislativní rady vlády České republiky konaných v době od 1. 1. 2016 do 13. 2. 2020, které se týkaly odpadového hospodářství, zejména zvukové záznamy z jednání Legislativní rady vlády České republiky ze dne 19. 9. 2019 a ze dne 17. 10. 2019.**

5. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 15. 7. 2020 uvedl, že setrvává na napadeném rozhodnutí, a poté konstatoval, že v žalobě převažuje původní argumentace žalobce obsažená již v rozkladu, kterou žalobce pouze dílčím způsobem rozvádí. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že smyslem povinnosti podle článku 1 odst. 5 věty druhé Jednacího řádu Legislativní rady vlády je zajistit vědomí ostatních členů LRV o možném riziku střetu zájmů člena LRV, zejména o situaci, že člen LRV se na přípravě návrhu zákona, nařízení vlády nebo věcného záměru (dále jen „návrh“) podílel, a tím i vyloučit takového člena LRV z případného hlasování o projednávaném návrhu ve smyslu článku 1 odst. 5 věty čtvrté Jednacího řádu LRV. Žalovaný je toho názoru, že smysl těchto ustanovení lze naplnit bez jakékoli existující evidence, přičemž je důležité, že člen LRV, pokud u sebe shledá takovéto okolnosti, o riziku střetu zájmů informoval přímo na jednání LRV, aby mohlo být posouzeno, zda jsou takové okolnosti relevantní, a aby takový člen LRV nehlasoval o samotném návrhu. Pokud se jedná o čl. 1 odst. 6 Jednacího řádu LRV, ten podle žalovaného stanovuje obecnou povinnost pořizovat ze zasedání LRV zvukový záznam a stručný zápis, ale nejedná se o navazující ustanovení k článku 1 odst. 5 Jednacího řádu LRV. Co se týká zákona o archivnictví a Spisového a skartačního řádu Úřady vlády, tento se podle žalovaného na nyní projednávanou věc nevztahuje, neboť neexistuje právním předpisem nebo jiným způsobem uložená povinnost vést evidenci oznámení.

Shodu s prvopisem potvrzuje xxxxx

6. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobci není bráněno ve veřejné kontrole nad plněním povinností členů LRV, nicméně že veřejné kontroly při výkonu činností členů poradního orgánu se nelze domáhat individuálně, ale vždy pouze prostřednictvím formálně relevantních výstupů činnosti daného poradního orgánu, kterým jsou v daném případě stanoviska LRV k jednotlivým návrhům. Co se týká problematiky neveřejnosti jednání LRV žalovaný považuje čl. 1 odst. 4 jednacího řádu LRV za taxativní výčet, který dává předsedovi LRV možnost pozvat různé odborníky a žalobcův výklad považuje za účelový. Žalovaný zmínil i účel zasedání LRV, kterým je projednat návrh v úzkém okruhu odborníků a dodal, že pokud by se zasedání poradního orgánu mělo uskutečňovat za účasti veřejnosti, což by u poradního orgánu bylo samo o sobě dost neobvyklé, pak by se zcela jistě vnitřní předpis upravující jeho činnost zabýval i účastí veřejnosti a vymezil by pravidla, za kterých je účast veřejnosti možná. Poskytnutí zvukových záznamů veřejnosti by podle žalovaného rovněž nutně popřelo samotných charakter neveřejnosti jednání LRV.
7. K problematice projevů osobní povahy žalovaný konstatoval, že rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 64/2004 nedopadá na projevy členů LRV, neboť jejich projevy se neuskutečňují ve veřejném zájmu, ale jedná se o jejich soukromé názory, které chce vláda znát, jelikož se jedná o odborníky v daném oboru. Proto žalovaný vyhodnotil, že je zde hrozba, že se sdělení člena LRV dotýká projevů osobní povahy a takovou informaci lze poskytnout pouze se souhlasem člena LRV, k čemuž nedošlo. Podle žalovaného na nyní projednávanou věc nedopadá ani žalobcem odkazovaná judikatura týkající se poskytování záznamů z jednání zastupitelstev obcí nebo praxe poskytování záznamů z jednání výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, neboť členové LRV jsou soukromé osoby a nikoli veřejní funkcionáři ve smyslu zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střetu zájmů“). Navíc LRV sama o sobě nerozhoduje o návrzích právních předpisů, ale pouze doporučuje, navrhuje, jaký postoj k návrhům právních předpisů zaujmout. Proto žalovaný považuje za nutnou vyšší míru ochrany osob vykonávající poradenství, než je tomu u veřejných funkcionářů.
8. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Obsah správního spisu

9. Žádostí ze dne 28. 1. 2020 požadoval žalobce po žalovaném poskytnutí následujících informací:
- 1) veškerých oznámení učiněných v době od 1.1. 2016 do současnosti (tj. ke dni 28.1.2020) podle druhé věty ustanovení čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu Legislativní rady vlády ČR;
 - 2) veškerých odůvodnění veškerých oznámení učiněných v době od 1. 1. 2016 do současnosti (tj. ke dni 28. 1. 2020) podle druhé věty ustanovení čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu LRV;
 - 3) zvukového záznamu zjednání LRV konaného dne 12. 12. 2019;
 - 4) zvukového záznamu z jednání LRV konaného dne 31. 10. 2019;
 - 5) veškerých zvukových záznamů z těch jednání LRV konaných v době od 1. 1. 2016 do současnosti (tj. ke dni 28. 1. 2020), které se týkaly odpadového hospodářství; žalobce v této souvislosti požádal zejména (nikoli však výlučně) o poskytnutí:
 - zvukového záznamu z jednání LRV konaného dne 19. 9. 2019 a
 - zvukového záznamu z jednání LRV konaného dne 17. 10. 2019;
10. Žádostí ze dne 13. 2. 2020 žalobce požádal o poskytnutí:

- 1) veškerých oznámení učiněných v době od 1. 1. 2016 do současnosti (tj. ke dni 13. 2. 2020) podle druhé věty ustanovení čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu LRV;
- 2) veškerých odůvodnění veškerých oznámení učiněných v době od 1. 1. 2016 do současnosti (tj. ke dni 13. 2. 2020) podle druhé věty ustanovení čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu LRV;
- 3) veškerých zvukových záznamů z těch jednání LRV konaných v době od 1. 1. 2016 do současnosti (tj. ke dni 13. 2. 2020), které se týkaly odpadového hospodářství; žalobce v této souvislosti požádal zejména (nikoli však výlučně) o poskytnutí:
 - zvukového záznamu z jednání LRV konaného dne 19. 9. 2019 a
 - zvukového záznamu z jednání LRV konaného dne 17. 10. 2019.
11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. 3155/2020-UVCR-5 byly žádosti žalobce o poskytnutí informací podle § 15 odst. 1, §2 odst. 4 a § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnuty.
12. Rozkladem ze dne 2. 3. 2020 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a poskytnutí požadovaných informací. Žalobce v rozkladu argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
13. Náměstkyně žalovaného rozhodnutím ze dne 23. 3. 2020, č. j. 3155/2020-UVCR-5, rozklad žalobce podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu zamítla.

V.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
15. Podle ustanovení § 51 s. ř. s., bylo rozhodováno bez nařízení jednání, když účastníci řízení s tímto postupem soudu souhlasili.
16. Žaloba není důvodná.
17. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) platí, že *svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny*.
18. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny platí, že *svoboda projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde – li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti*.
19. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny platí, že *státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky provedení stanoví zákon*.
20. Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*.
21. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se *povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*.
22. Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se *informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního*.

23. Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinné subjekty poskytují informacena základě žádosti nebo zveřejněním.*
24. Podle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
25. Podle § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*
26. Podle čl. 1 odst. 5 jednacího řádu LRV *vzhledem ke koordinačnímu a poradnímu charakteru Legislativní rady je její jednání vedeno k vyjasnění a sjednocení názorů na základě odborné argumentace. Pokud se člen Legislativní rady podílel na přípravě legislativního návrhu před jeho předložením vládě a Legislativní radě, oznámí tuto skutečnost při projednávání tohoto návrhu Legislativní radě. Není-li dosaženo jednoty názorů, většinový názor se zjišťuje hlasováním přítomných členů Legislativní rady, přičemž právo hlasovat má pouze člen Legislativní rady. Právo hlasovat nemá ten člen Legislativní rady, který se na přípravě legislativního návrhu před jeho předložením vládě a Legislativní radě podílel; při rovnosti hlasů je rozhodující hlas předsedajícího. Požádá-li Veřejný ochránce práv, zástupce České advokátní komory nebo osoba uvedená v odstavci 4 písm. h) až j) o vyjádření se k projednávanému bodu programu zasedání Legislativní rady, předseda Legislativní rady mu slovo udělí.*
27. Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že žalovaný je subjektem povinným poskytnout informace vztahující se k jeho působnosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Spornou je však jednak otázka, zda má žalovaný povinnost evidovat požadované informace – oznámení o střetu zájmu podle čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu LRV včetně odůvodnění těchto oznámení a rovněž zda žalovaný tyto údaje ve skutečnosti eviduje (první žalobní bod). Na tuto otázku pak navazuje druhý žalobní bod – otázka, zda je žalovaný povinen vydat žalobci zvukové záznamy z jednání LRV.
28. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 8) jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (str. 2) je zřejmé, že se těmito otázkami oba správní orgány zabývaly. Správní orgán prvního stupně vycházel ze skutečnosti, že LRV je poradním orgánem vlády České republiky v oblasti její legislativní činnosti a byla zřízena podle § 28a zákona České národní rady č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 2/1969 Sb.“). V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že pokud se žalobce v bodech 1) a 2) své žádosti domáhal veškerých oznámení a odůvodnění veškerých oznámení učiněných v době od 1. 1. 2016 do současnosti podle druhé věty ustanovení čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu LRV, nemá žalovaný povinnost tyto informace uchovávat, neboť tato povinnost žalovanému, respektive LRV není uložena, a to ani Jednací řádem LRV. Současně prvostupňový správní orgán konstatoval, že požadované informace nemá k dispozici. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí učinil rovněž úvahy ohledně vytvoření požadované informace „nově“, nicméně s ohledem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, který stanovuje, že „*povinnost poskytovat informace se netýká dotazů názorů, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*“, dospěl k závěru, že takovou povinnost nemá. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2011, č. j. 6 As 33/2011- 83, podle něhož informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu (§ 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).
29. Náměstkyně Úřadu vlády ČR v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnila, že čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu LRV výslovně nestanovuje povinnost žalobcem požadované oznámení zaznamenávat a z citovaného ustanovení tato povinnost ani nijak nevyplývá. Pokud je povinnost

- f formulována takto obecně a bez formálních podrobností, má náměstkyně Úřadu vlády za to, že není vyloučeno, aby případné oznámení bylo učiněno mimo záznam a před projednáním samotného návrhu právního předpisu a při jednání LRV bylo promítnuto neúčastí dotčeného člena LRV při hlasování, pokud k němu při projednávání dané věci dochází. Náměstkyně Úřadu vlády následně uzavřela, že z citovaného ustanovení neplyne povinnost evidovat žalobcem požadované oznámení s tím, že pokud evidenční, a tedy i informační povinnost nelze dovodit z interního předpisu, nelze jí dovodit ani ze zákona o archivnictví.
30. Soud se závěry náměstkyně žalovaného jakož i správního orgánu prvního stupně souhlasí. Žádný právní předpis, a to ani Jednací řád LRV, nestanoví formu, jakou má být oznámení podle čl. 1 odst. 5 Jednacího řádu učiněno, nestanoví ani povinnost oznámení zaznamenat a evidovat. Takovou konkrétní povinnost nelze vyvodit ani z obecného ustanovení čl. 1 odst. 6 Jednacího řádu o povinnosti pořizovat ze zasedání LRV zvukový záznam a stručný zápis. Žalobcem zmiňovaná povinnost organizačních složek státu uchovávat dokumenty a umožnit výběr archiválií spolu s odkazem na zákon o archivnictví se vztahuje na již existující dokumenty, které byly vytvořeny na základě povinnosti stanovené jiným právním předpisem. Soud proto první žalobní bod neshledal důvodným.
31. Otázkou povinnosti žalovaného vydat žalobci zvukové záznamy z jednání LRV se správní orgán prvního stupně zabýval na str. 2 až 4 odůvodnění svého rozhodnutí, ve kterém uvedl, že za stěžejní považuje cíl samotných jednání LRV, jímž je posouzení předkládaných materiálů a zaujetí stanoviska, které slouží jako podklad pro jednání vlády ČR. Současně vzal žalovaný v úvahu, že LRV je kolektivním orgánem, jehož účelem je dosažení konsenzu, který je vyjádřen v konkrétním stanovisku. Zmiňované stanovisko je pak podle správního orgánu prvního stupně jediným relevantním výstupem z jednání LRV a pokud je cílem žalobce získat informace o konkrétních jednáních LRV, může se s nimi seznámit prostřednictvím stanoviska. Dále správní orgán prvního stupně vysvětlil, že *„zvukové záznamy ze schůze LRV jsou interní pracovní pomůckou, jejíž pořizování není LRV uloženo právními předpisy a informace na nich zachycené nejsou projevem působnosti LRV. LRV si zvukový záznam pořizuje pouze a výlučně pro vlastní potřebu, aniž by se jednalo o informaci určenou k jakémukoliv uveřejnění. K informování o činnosti LRV navenek slouží tiskové zprávy LRV, jimiž je veřejnost informována o věcech projednaných na jednáních LRV, a také je možné na stránkách <http://www.vlada.cz/scripts/detail.php?pgid=399> nalézt informaci o tom, zda LRV doporučila projednávané návrhy zákonů přijmout či nikoli“*. Správní orgán prvního stupně vzal v úvahu rovněž skutečnost, že *„LRV je pouze poradním orgánem vlády v oblasti její legislativní činnosti, zřizovaný na základě ustanovení § 28a kompetenčního zákona. Sama o sobě nedisponuje exekutivní pravomocí, její stanoviska mají pouze doporučující charakter a je na rozhodnutí vlády ČR, zdali rozhodne v souladu se zněním příslušného stanoviska nebo se případně na základě diskuze rozhodne od stanoviska odchytil a zdůraznil, že zvukový záznam je pouhou pomůckou ke správnému promítnutí přijatých závěrů do stanoviska.“* Co se týká žalobcem namítané (ne)veřejnosti jednání LRV, k tomu žalovaný uvedl, že neveřejnost těchto jednání plyne z čl. 1 odst. 4 Jednacího řádu LRV, který obsahuje taxativně vymezený okruh osob. Myšlenku neveřejnosti jednání podle žalovaného podporuje rovněž skutečnost, že je zde *„uplatnění široké škály názorů, díky čemuž se může vést ničím neomezovaná věcná diskuze nad projednávanými legislativními návrhy“*. Správní orgán prvního stupně následně vyjádřil své přesvědčení, že *„pokud by jednání bylo vedeno s vědomím, že je pořizován zvukový záznam, který bude poté uveřejněn, byl by tím podstatně ovlivněn charakter celého jednání. Vystupující by se ve svých vyjádřeních mohli podstatně omezovat, jelikož by se mohli obávat možné kritiky, kterou by mohl některý jejich názor vyřčený v průběhu diskuze vyvolat. Navíc jde v daném případě pouze o pracovní diskusi poradního orgánu k řešené problematice, vyjádření jednotlivých účastníků tudíž nejsou dostatečně strukturována, díky čemuž hrozí, že by mohlo dojít k dezinterpretaci určitých výroků, resp. k vytržení výroků z kontextu vedené diskuze. Neveřejnost jednání tedy poskytuje účastníkům dostatečný prostor a svobodu pro vyjádření jejich názorů na řešenou problematiku“*. Žalovaný vzal v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v úvahu rovněž povahu projevů jednotlivých osob na žalobcem požadovaných zvukových záznamech z jednání LRV. Argumentoval přitom § 84 zákona

č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „občanský zákoník“), podle něhož *„zachytit jakýmkoli způsobem podobu člověka tak; aby podle zobrazení bylo možné určit jeho totožnost, je možné jen s jeho svolením“* s tím, že zvukové záznamy by bylo možné poskytnout pouze se souhlasem jednotlivých osob podle § 8a zákona o informacích. Poté žalovaný uzavřel, že nezpochybňuje právo veřejnosti na informace, nicméně právo vycházející z čl. 17 Listiny není bezbřehé. Definice obsažená v § 3 odst. 3 zákona o informacích je podle žalovaného sice velmi obecná, neznamená to však, že právo na informace dopadá absolutně na vše, neboť by to mohlo vést ad absurdum k možnosti domáhat se pracovních verzí projednávaných materiálů, pracovních poznámek apod.

32. Náměstkyně Úřadu vlády se otázkou povinnosti žalovaného vydat zvukové záznamy z jednání LRV zabývala na str. 8 až 12 napadeného rozhodnutí, ve kterém nejprve uvedla, že se ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, který dospěl k tomu, že na požadovanou informaci informační povinnost nedopadá a připomněla jeho argumentační linii. K závěru správního orgánu prvního stupně, že jediným relevantním výstupem z jednání LRV je její stanovisko, náměstkyně žalovaného doplnila, že právě závěry ze stanoviska se následně, nerozhodne-li vláda v konkrétní věci jinak, promítají do konečné podoby návrhu schváleného vládou, u kterého je zcela nepochybně na místě, aby se s ním veřejnost mohla seznámit. Skutečnost, že konečná podoba stanoviska odpovídá výsledkům jednání, svým podpisem osvědčuje předseda LRV. Náměstkyně žalovaného se poté vyjádřila k tvrzení žalobce, že podle vyjádření ministryně spravedlnosti je stanovisko LRV pro vládu stěžejní, přičemž vysvětlila, že ministryně spravedlnosti takto vyjádřila jednak *„důvěru v odborné kvality jak samotné LRV jako kolektivního orgánu, tak i stanovisek, která LRV vládě předkládá, a reagovala také na omezené možnosti vlády projednávat detailně jednotlivé předkládané návrhy, které jsou často velmi rozsáhlé a mnohdy obsahují velmi složitou materii“*. Poté náměstkyně žalovaného dodala, že ojedinělými nejsou ani případy, kdy se vláda od stanoviska LRV odchýlí a její doporučení neakceptuje, což považuje za pochopitelné a legitimní, když právě vláda nese ústavní a politickou odpovědnost za návrhy předkládané Parlamentu ČR.
33. K argumentaci žalobce týkající se povahy jednání LRV a jejího vlivu na tvorbu právních předpisů náměstkyně žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že *„LRV zdaleka není jediným a rozhodně není ani nejvýznamnějším místem vzniku návrhů právních předpisů. Návrhy právních předpisů vznikají především v působnosti ústředních správních úřadů, a formulovány a postupně upravovány jsou obvykle na základě výsledků jednání různých kolektivních orgánů, byť často i neformálních, jako jsou různé pracovní skupiny. V řadě případů jsou pak dokonce návrhy zákonů předkládány Poslanecké sněmovně ze strany poslanců nebo skupin poslanců. Je-li věcný obsah návrhů právních předpisů určován právě původci všech těchto návrhů, a nikoliv LRV, pak není zřejmé, z čeho by právě u LRV, která nejen že není nadána žádnou exekutivní pravomocí, ale ani žádnou iniciativní působností, měl být dovozován zvláštní požadavek transparentnosti jejích jednání, který by měl dopadat na veškeré aspekty její činnosti, a nikoliv pouze na věcně relevantní výstupy. Jak vyplývá ze shora uvedeného, právě zájem na vysoké odborné kvalitě výstupů činnosti LRV odůvodňuje, aby diskuse vedoucí k formulaci závěrů nebyla omezována vnějšími vlivy.“*
34. Co se týká rozsahu činnosti LRV, která je podle žalobce širší než „pouhé“ vydávání stanovisek, náměstkyně žalovaného uvedla následující: *„Doporučení a zásadní závěry představující podle Jednacího řádu LRV obsahové náležitosti „stručného zápisu“, jsou rovněž podstatnými prvky obsahu stanoviska v jeho formální (písemné) podobě. Doporučení bývá obsaženo v závěru stanoviska a je v něm vyjádřen názor LRV, jak by měla vláda naložit s daným legislativním návrhem, jako celkem. Zásadní závěry jsou pak ve stanovisku podrobně promítnuty v podobě obecných či konkrétních připomínek. Z použití ani významu pojmů „doporučení“ a „zásadní závěry“ rozhodně nelze dovozovat nějakou další zvláštní kompetenci LRV mimo projednání předloženého návrhu a zaujetí stanoviska k němu. Právě pouze ze stanoviska se prostřednictvím doporučení a zásadních závěrů lze dozvědět, jaký je názor LRV jako kolektivního orgánu na projednávaný legislativní materiál. Vlastní projednávání materiálů, které vede k formulaci těchto doporučení a stanovisek, je naopak pouhým vyjasňováním a třibením dílčích názorů jednotlivých členů LRV, a to za účasti předkladatele, který v*

průběhu vedené rozpravy podává vysvětlení, případně vyjádření k vzneseným otázkám a procesním návrhům ze strany členů LRV.“

35. Žalobce již v rozkladu namítal, že v případech některých jiných kolektivních orgánů veřejné moci jsou zvukové záznamy z jejich jednání, popřípadě jiné typy informací poskytovány. Náměstkyně žalovaného k tomu uvedla, že žalobcem namítané není v nyní projednávaném případě relevantní, neboť např. v případě žalobcem zmiňovaných výborů Poslanecké sněmovny, *„jde o orgány jiného typu, se zcela jinými úkoly, a také úprava podmínek pořizování a případně i poskytování takových informací je pochopitelně jiná. Navíc lze u výborů Poslanecké sněmovny konkrétně poukázat na skutečnost, že jde o orgány složené z přímo volených zástupců lidu, kteří se ze své činnosti při výkonu mandátu svým voličům při volbách odpovídají, z čehož lze tedy dovozovat i důvodnost co nejširší kontroly jejich činnosti veřejností, tedy i včetně kontroly samotného procesu projednávání návrhů zákonů ve výborech, čemuž ostatně odpovídá i výslovná úprava veřejnosti schůzí výborů obsažená v § 39 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny.“*
36. Následně se náměstkyně Úřadu vlády v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřila k tvrzení žalobce o snahách o ovlivnění výsledku legislativního procesu soukromými zájmy, které označila za obecné a irelevantní.
37. Dále se náměstkyně žalovaného vyjádřila k žalobcem odkazovaným rozsudkům, s tím, že každý z těchto rozsudků se zabýval věcí zcela odlišnou, než je otázka práva přístupu k informacím ve zvukovém záznamu z neveřejného jednání fakultativně zřizovaného kolektivního poradního orgánu, který je pořizován jako pracovní pomůcka pro náležité vypracování relevantního výstupu – stanoviska LRV.
38. Náměstkyně žalovaného v odůvodnění svého rozhodnutí přisvědčila rovněž podpůrné argumentaci správního orgánu prvního stupně týkající se charakteru jednání LRV a z ní vyplývajícímu závěru, že jedním ze zásadních předpokladů pro odpovídající kvalitu jejich výstupů je možnost ničím neomezované odborné diskuse, k čemuž do značné míry přispívá právě neveřejnost jejich jednání. Následně náměstkyně žalovaného vyjádřila svůj nesouhlas s námitkou žalobce, že účastníci jednání LRV si musí být s ohledem na znění Jednacího řádu LRV vědomi, že jejich projevy budou zaznamenávány. Náměstkyně Úřadu vlády k tomu konstatovala, že *„je nepochybnou skutečností, že členové LRV vystupují v diskusi na jednání LRV s vědomím neveřejnosti tohoto jednání, přičemž často reagují na bezprostředně předcházející vývoj diskuse a nemají tedy možnost předchozí důkladné přípravy svého vystoupení. Proto lze souhlasit také s předpokladem, že zvýšená zdrženlivost členů LRV vyvolaná obavou z hrozící dezinterpretace či možného zneužití jejich z kontextu vytržených výroků k účelům naprosto nesouvisejícím s předmětným jednáním nebo dokonce k jejich dehonestaci či veřejnému „praní“ by mohla být na újmu kvality diskuse a škály uplatněných názorů. V této souvislosti rovněž nelze opomenout, že člen LRV zde nevystupuje jako funkcionář veřejné správy ve smyslu § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., ale jako externí odborník, který do diskuse přináší svůj odborný pohled na projednávanou věc. Předpoklad, že vědomí možnosti zveřejnění zvukového záznamu by u řady členů LRV mohlo ovlivnit jejich ochotu jít takto „s kůží na trh“ a vyjádřit některé názory či jen podněty k úvaze, které mohou být někdy vnímány i jako kontroverzní, ale přesto mohou pozitivně přispět k větší šířce a důkladnosti proběhnuvší diskuse, je proto naprosto opodstatněný.“* K žalobcem namítané nemožnosti dezinterpretace, když bude mít k dispozici zvukový záznam z jednání, náměstkyně žalovaného vysvětlila, že *„povinný subjekt nevyjadřuje obavu z dezinterpretace ve vztahu ke konkrétním požadovaným záznamům, ale z dopadu zveřejňování záznamů na budoucí jednání LRV a na hodnotu diskuse, která na nich bude vedena, jakož i výstupů z těchto jednání.“*
39. K námitce žalobce ohledně (ne)veřejnosti jednání náměstkyně žalovaného uvedla, že z čl. 1 odst. 4 Jednacího řádu LRV je zjevné, že se jedná o taxativní výčet a účast je podmíněna pozváním, a proto dospěla ke stejnému závěru jako správní orgán prvního stupně, že jednání LRV je neveřejné.
40. Náměstkyně žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí vzala v úvahu rovněž skutečnost, že ne všechny návrhy právních předpisů jsou projednávány v LRV. Popsala, že *„zejména návrhy vyhlášek jsou podle Legislativních pravidel vlády projednávány zpravidla pouze pracovními komisemi LRV, při*

Shodu s prvopisem potvrzuje xxxxx

jejichž jednání se zvukové záznamy nepořizují, a jediným výstupem z jejich jednání tak jsou stanoviska, která samy pracovní komise LRV, resp. jejich předsedové, k jednotlivým projednaným návrhům vypracovávají. Takové návrhy pak už LRV ani vláda neprojednávají a stanovisko pracovní komise LRV je tak stanoviskem „konečným“, s nímž se dané ministerstvo nebo jiný ústřední správní úřad musí podle Legislativních pravidel vlády před publikací předmětného právního předpisu vypořádat. Projednávání návrhů právních předpisů pouze v pracovních komisích LRV a nikoliv též na plénu LRV se týká rovněž většiny nařízení vlády a také řady zákonů obsahujících méně významnou či méně složitou právní úpravu, nebo u nichž je projednání časově naléhavé. V takových případech je po projednání návrhu právního předpisu v pracovních komisích LRV vypracováno v souladu s čl. 4 odst. 4 Statutu LRV (zveřejněného na internetových stránkách Úřadu vlády <http://www.vlada.cz/cz/ppov/lrv/legislativni-rada-viadv-25264/>) stanovisko předsedy LRV. Z tohoto pohledu by bylo možno považovat za absurdní, aby záznamy z jednání LRV byly zveřejňovány, zatímco záznamy z jednání pracovních komisí LRV nikoliv, a skutečnost, zda se záznamy zveřejňují či nikoliv, by nezáležela na jakémkoliv objektivním kritériu, ale pouze na tom, zda se záznam z jednání fakticky pořizuje nebo nepořizuje. Z uvedeného ve vztahu k tvrzení žadatele obsaženému v bodě 22 jeho rozkladu, že LRV vykonává podle čl. 1 odst. 2 písm. a) statutu LRV svou působnost prostřednictvím svých zasedání, vyplývá, že zdaleka nejde o jedinou formu výkonu působnosti LRV, a není tedy zřejmé, proč právě a pouze u této formy by byl dán nějaký zvláštní zájem na výkonu veřejné kontroly. Lze naopak mít za to, že zájem na veřejné kontrole výkonu působnosti LRV je u všech jejích forem shodný a že této kontrole podléhají vždy formální výstupy z její činnosti, které jako jediné představují relevantní podklady pro další projednávání či jiné postupy při vydání právních předpisů (tedy stanoviska LRV, stanoviska předsedy LRV, stanoviska pracovních komisí LRV).“

41. K námitce žalobce týkající se nemožnosti kontrolovat, bez zvukových záznamů, jak jednotliví členové LRV přistupují ke své činnosti, za níž pobírají odměnu, náměstkyně žalovaného uvedla, „že jí není zřejmé, z čeho žadatel dovozuje veřejný zájem právě na kontrole výkonu činnosti jednotlivých členů LRV, když ve vztahu k jiným pracovníkům Úřadu vlády nebo jiných správních úřadů, popřípadě členům různých kolektivních orgánů, se také nelze domáhat veřejné kontroly výkonu jejich činnosti individuálně, ale vždy pouze prostřednictvím formálně relevantních výstupů činnosti daného úřadu.“
42. Pokud jde o námitku žalobce, že prvostupňovým rozhodnutím byly jeho žádosti odmítnuty mj. na základě § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, které se týká projevů osobní povahy, nicméně podle napadeného rozhodnutí nebyly úvahy ohledně možné osobní povahy projevu důvodem odmítnutí jeho žádosti, náměstkyně žalovaného se k tomuto vyjádřila na str. 11 až 12 napadeného rozhodnutí, ve kterém uvedla, že je zjevné, že ze strany správního orgánu prvního stupně „šlo o argumentaci směřující nad rámec obecných důvodů pro neposkytnutí požadované informace. Vyplývá z ní, že pokud by nebyly dány jiné, obecné důvody pro neposkytnutí informací, bylo by nutno se individuálně zabývat tím, do jaké míry jsou jednotlivá vyjádření osob zúčastněných na jednání skutečně projevem osobní povahy, a případně zda dotčená osoba souhlasí s nakládáním s nimi mimo rámec zákonné licence, což by jejich zveřejnění nepochybně představovalo. Nelze přitom zcela vyloučit, že část jakéhokoliv hovoru, jakkoliv by šlo o hovor pracovní či veřejný, může mít ryze osobní povahu, a v této míře by ochrana dané části projevu náležela“... K žalobcem odkazované judikatuře poté uvedla, že „nemůže platit zcela absolutně již proto, že soud v dané věci posuzovat okolnosti konkrétního případu a že v jiných případech mohou být tyto okolnosti do značné míry odlišné“.
43. Soud shrnuje, že náměstkyně žalovaného v odůvodnění svého rozhodnutí pečlivě a podrobně reagovala na argumenty žalobce uplatněné v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a že tyto argumenty se v podstatné míře shodují se žalobními námitkami. Soud považuje úvahy náměstkyně žalovaného učiněné v rozhodnutí o rozkladu za ucelené, logické a plně se s nimi ztotožnil. Pro úplnost soud uvádí, že pokud jde o námitku žalobce týkající se snahy o ovlivnění soukromými zájmy, jak správní orgán prvního stupně (str. 3 odst. 3), tak náměstkyně žalovaného (str. 9 odst. 3) v odůvodněních svého rozhodnutí uvedly, že stanovisko LRV má pouze doporučující charakter a vláda se od něj může odchýlit, což v praxi také činí, neboť toliko vláda nese ústavní a politickou odpovědnost za předkládané návrhy. Soud proto shodně

Shodu s prvopisem potvrzuje xxxxx

s náměstkyní žalovaného dospěl ke stejnému závěru o obecnosti a irelevantnosti této žalobcovy námitky a současně konstatuje, že ani sám žalobce nepopsal, jakým konkrétním způsobem by mělo ovlivnění soukromými zájmy probíhat, když „*finální*“ rozhodnutí je pouze na vládě ČR.

44. Pokud jde o námitku žalobce týkající se nedostatečného vysvětlení, proč jím odkazovaná judikatura není v nyní projednávané věci použitelná, soud uvádí, že argumentaci náměstkyně žalovaného považuje za dostatečnou, vyjadřující, že v žádném ze žalobcem odkazovaných rozsudků nebyla řešena podobná situace, tj. situace, kdy by byla požadována pracovní pomůcka (zvukový záznam) z jednání poradního orgánu.
45. Jedná se i o odlišnou situaci od případu, kdy byly judikaturou posuzovány záznamy ze zasedání zastupitelstev obcí, neboť v těchto případech je třeba reflektovat veřejnost zasedání tohoto kolektivního orgánu. Soud se tedy plně ztotožňuje s úvahami náměstkyně žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně, že jednání LRV je neveřejné.
46. Pokud žalobce namítá, že náměstkyně žalovaného uvedla, že úvahy ohledně možné osobní povahy projevu nebyly důvodem odmítnutí jeho žádosti, k tomu soud uvádí, že argumentace žalobce je vytržena z kontextu. V napadeném rozhodnutí se nepodává, že úvahy ohledně možné osobní povahy účastníků jednání LRV nebyly důvodem pro odmítnutí žádosti žalobce, ale že se jednalo o argumentaci správního orgánu prvního stupně nad rámec obecných důvodů. Soud je toho názoru, že náměstkyně žalovaného v napadeném rozhodnutí správně konstatovala, že část hovoru, byť pracovního či veřejného může mít osobní povahu, které náleží ochrana. S touto problematikou souvisí i poslední námitka žalobce učiněná v rámci druhého žalobního bodu, a to že u osob podílejících se na veřejných záležitostech lze uveřejňovat i skutečnosti z jejich osobního soukromí, pokud mají význam pro hodnocení schopností a způsobilosti vykonávat veřejnou činnost. Soud stejně jako oba správní orgány žalobci nepřisvědčil, neboť je ve shodě s náměstkyní žalovaného, která v napadeném rozhodnutí uvedla, že „*ne všechny projevy mají význam pro hodnocení schopností a způsobilosti jejího autora*“ a současně, že kontroly jednotlivých členů LRV se podobně jako u jiných správních úřadů nelze domáhat individuálně, ale pouze prostřednictvím formálně relevantních výstupů činnosti daného úřadu.
47. V závěru žaloby žalobce poukazuje na vyjádření poslance Nachera, který v pořadu „*Otázky Václava Moravce*“ odvysílaného Českou televizí dne 8. 3. 2020, veřejně dostupné na www.ceskatelevize.cz, zmínil, že dostal možnost poslechnout si zvukový záznam z jednání LRV. Soud konstatuje, že tuto nekonkrétní informaci, ze které ani nevyplývá, zda skutečně a za jakých okolností byl poslanci Nacherovi zvukový záznam z jednání LRV poskytnut, nepovažuje pro své rozhodnutí za podstatnou.
48. Soud proto neshledal ani druhý žalobní bod důvodným.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Z důvodů shora uvedených dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. června 2021

Mgr. Gabriela Bašná v. r.
předsedkyně senátu